

Ruhun Karanlık Gecesi - II

Gecenin en karanlık ânı, şafak sökmeden az öncedir.

- Thomas Fuller

Cesaret, tahammül ve sabır mistik tecrübenin birbirinden ayrılmayan parçalarıdır, Değerli Okurlar. Ruhun karanlık gecesi, insanın egosunu aşarak, ruhunu her yönüyle tanıyabilmek ve Tanrısıyla bütünleşebilmek için çıktığı zorlu bir sevgi yolculuğudur.

On altıncı yüzyılın İspanyol mistiklerinden Saint John of the Cross şöyle der: “Bu karanlık gecede, Tanrı ruhlarımızın içine siniyor... Ruhumuzdaki alışıldık, doğal ve ruhanî cehaleti ve kusuru temizliyor... İşte bu an, Tanrı gizlice ruhumuzu eğitiyor, onu aşkın mükemmeliyetine doğru yöneltiyor.”

Bağımlılıktan özgürlüğe, ayrılıktan bütünleşmeye giden bu yolda, insan maddî hırslarından ve manevî fantezilerinden arınır... Beklentiler içinde Tanrıya dua etmemeyi, nefes aldığı her an için şükran duyabilmeyi, kötü olaylar karşısında bile müteşekkik olabilmeyi, ayrıca kaosun da düzen kadar Tanrının ifadesi olduğunu öğrenir.

“Yaşamdaki en büyük korkum nedir?... Şu an, Tanrı'nın bana söyleyebileceği en korkutucu şey ne olabilir?... Beni dehşete düşürecek hangi nasihati bana verebilir?...” Bu soruları sormaya cüret etmek ve gelecek cevabı dinleyebilecek cesareti göstermek gerçekten çok güçtür. Zira bu, şahsi iradenin ilahî iradeye teslim edilmesi demektir.

Saint John, teslimiyetle birlikte gelen bu ‘metamorfoz’ döneminde yaşananları şu şekilde izah ediyor: “İlah, ruhu yenilemek için ona saldırıyor... ve eski benliğe sıkı sıkı bağlı ve alışmış olan ruhun tanıdık şefkatini, bağlılığını koparıyor, özünü yıkıp tüketiyor ve onu derin bir karanlığa gömüyor. Bunun sonucunda ruh, acımasız ruhsal bir ölüm içinde yok olup eridiğini düşünüyor.”

Karanlık gecenin ruhu kasıp kavuran ateşinde hissedilen tarifi mümkün olmayan acılar kesinlikle ceza olarak nitelendirilmemelidirler. Çünkü acı, ruhun ‘kuvvetini’ ve ‘amacını’ ortaya çıkardığı gibi, egonun bitmek bilmeyen serzenişlerini de dindirerek, ruhun kendi gerçeğiyle, sevginin rengârenk bahçesinde buluşmasına yardım eder. Gariptir ama, acı, benliği kökünden sallayarak, ruha dinginlik verir.

Acıya karşı gösterilen tahammül kişiye manevî bir güç kazandırarak, Tanrının şefkat dolu sesini içinde duyacağı, koşulsuz sevgisini hiç bir engel olmadan hücrelerine kadar hissedeceği günü sabırla beklemesine

yardım eder. Ve o gün kuşkusuz gelecektir. Yıkılmış bir benliğin enkazı altında insanın kendini tanımasıyla filizlenen ‘gerçek inanç’ işte budur...

Yolculuğun sonlarına doğru beklemek aniden önemini kaybeder. Kaos ile düzenin ilahî bir paradoks olduğunu, kaosun ‘değişim’le aynı anlama geldiğini ve onlara güvenmesi gerektiğini anlar kişi. Böylece, karşılaştığı her insanda Tanrının değişik bir yüzünü gördüğünü, başına gelen her olayda O’nun kendisiyle konuştuğunu fark eder. Bu da, yargının bittiği yerde başlayan bambaşka bir serüvenin ilk adımıdır...

